

Čís. 6052.

Uskutečnění schovací smlouvy (t. zv. reguläres Summendepositum) jest spatřovati v tom, že úvěrní ústav vydal uschovací list, v němž potvrdil, že přijal k uschování cenné papíry určitého druhu bez udání čísel, že je uložil do depotu uschovatele mezi jeho vlastní papíry již deponované a že vedl depositní účet.

V tomto případě nelze v tom, že úvěrní ústav uznal svůj závazek k vrácení cenných papírů, spatřovati uznání konstitutivní, nýbrž jde pouze o mimosoudní doznání skutečnosti, již soud posoudí volně (§ 272 c. ř. s.).

(Rozh. ze dne 20. května 1926, Rv I 489/26.)

Žalobě proti úvěrnímu ústavu o vydání akcií bylo vyhověno s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Prováděje dovolací důvod nesprávného právního posouzení, osvojuje si dovolatel především a schvaluje právní názor druhé stolice, že žalobou vymáhaný nárok není nárokem z uschovací smlouvy podle §§ 957, 961, 964 a 965 obč. zák., že uschovací smlouva je smlouvou reální, uskutečňující se teprve převzetím cizí věci uschovatelem do úschovy, že však v tomto případě nebylo zjištěno, že žalovaná strana akcie, o které jde, převzala do úschovy — v druhé řadě pak spatřuje nesprávné posouzení právní v odvolacím rozsudku z té příčiny, poněvadž odvolací soud, předpokládaje, že je také žalováno ze smlouvy o dodání akcií, usoudil, že dovolatel převzal závazek ohledně dodání akcií v dopisu ze dne 6. června 1925, v němž prohlásil, že na základě dohody s Milanem S-em dodá žalobkyni do 6. září 1925 1075 akcií a zároveň vyzval žalobkyni, by si učinila souhlasný záznam, jakož i, že žalobkyně, jak tomu svědčí její dopis ze dne 18. června 1925, v němž naléhá na vydání akcií vzhledem ku převzatému závazku, přijala tento slib. Dovolatel míní, že obsah dopisu ze dne 18. června 1925 nasvědčuje opaku, poněvadž v něm žalobkyně odmítá výslovně uznati dobu i důvod dodání, žádajíc, aby jí papíry vydány byly v jiný čas, než jak je psáno v dopisu ze dne 6. června 1925 a poněvadž výslovně poznamenává, že jakákoliv dohoda dovolatele s Milanem S-em nemá na její práva, pokud se týče, na dovolatelovy závazky k ní následkem jejího depotu nijakého vlivu. Dovolatel tvrdí, že celý obsah řečeného dopisu žalobkyně, zejména jeho uvedení, že podá žalobu z důvodu depotu, což později skutečně učinila, žalovavši zjevně z důvodu uschovací smlouvy, jest výmluvným dokladem, že odmítá jeho nabídku. Posléze míní dovolatel, že i kdyby šlo o přijatý slib, tedy o smlouvu, šlo by o to, jaká smlouva a s jakým právním důvodem se tím uskutečnila, že on není v obligu z uschovací smlouvy, ani z jiného důvodu právního, že by mohlo tedy běžeti jenom o darovací slib a ten že by bez skutečného odevzdání vyžadoval ku své

platnosti notářského spisu. Podle čís. 4 §u 503 c. ř. s. uplatněný důvod dovolací není opodstatněn do té míry, by mohlo býti vyhověno dovolacímu návrhu na změnu odvolacího rozsudku toho způsobu, by žaloba byla zamítnuta, a nelze sdíleti názor dovolatelky a odvolacího soudu v tom směru, že zde nešlo o smlouvu uschovací, poněvadž prý, nebylo zjištěno, že žalovaná strana převzala oněch 1075 akcií do úschovy. Dle nesporných zjištění převzatých odvolacím soudem odevzdala žalobkyně svému zatím zemřelému bratrovi Milanovi S-ovi, členu představenstva žalovaného úvěrního ústavu, 1075 kusů akcií R. s příkazem, by je uložil k jejímu u žalovaného ústavu již existujícímu depotu cenných papírů. Milan S. akcie u žalovaného ústavu sice neuložil, přece však žalovaná, které tato okolnost byla dle samotného jejího tvrzení známa, vydala na základě zvláštní dohody s Milanem S-em žalobkyni uschovací list, ve kterém potvrdila, že přijala pro ni k uschování zmíněné akcie R. s kupony 1922 bez udání čísel, že uložila tyto do žalobkynina depotu mezi její vlastní pro ni již deponované papíry a že vedla pro ni depositní účet. Tím uznala vůči žalobkyni tyto akcie za odevzdané pro sebe, stala se detentorem (§ 309 a 958 obč. zák.) těchto akcií prostřednictvím Milana S-a, při čemž jest v poměru k žalobkyni lhotejno, zda od Milana S-a tyto akcie ve své uschování také skutečně převzala, či mu dovolila nebo strpěla, by jimi jinak naložil. Tím byl zároveň splněn požadavek uschovací smlouvy jako reálného kontraktu, totiž přijetí složeného předmětu a jde v tomto případě, kde příjemce nebyl povinen vraceti tytéž kusy dle čísel, nýbrž stejný počet různých čísel téhož druhu o odrůdu pravidelné uschovací smlouvy, tak zvané »reguläres Summendepositum« (viz Schey: Obligationsverhältnisse strana 377 a 379 a Krainz-Ehrenzweig, druhý svazek, strana 355). Dle tohoto vylíčeného právního stavu nemůže dovolatelka oprávněně namítati, že akcie nedostala a nemůže se ani odvolávati na to, že vydala žalobkyni uschovací list jen v důvěře k Milanu S-ovi, neboť soukromé úmluvy a výhrady žalovaného ústavu vůči Milanu S-ovi nemohou na závazku jejím vůči žalobkyni ničeho měniti, obzvláště, když žalobkyně v době, kdy svého zmocněnce Milana S-a pověřila příkazem, o pravém stavu věci ani nevěděla. Naopak přičilo by se zásadě víry a věrnosti v obchodních stycích, kdyby v depositním listu učiněný projev smluvní, týkající se nejpodstatnější části uskutečněné smlouvy uschovací, směl býti dodatečně zvrácen tvrzením, že prohlášení je křivé a neodpovídá skutečnosti. Věc je dostatečně osvětlena v dovolatelově žalobní odpovědi tvrzením, že dovolatel vydal depositní list, protože důvěřoval členu svého představenstva Milanu S-ovi, ačkoliv mu tento řečených akcií ani dne 30. prosince 1924, ani kdy před tím, ani později nedodal, a že současně vydal Milanu S-ovi zpět ku 19. prosinci 1924 datované potvrzení, že mu zapůjčil a efektivně vydal 1075 kusů řečených akcií, za které ho zatížil v účtě kusů. Z toho správně usoudil soud své stolice, že se žalovaný nemůže vymlouvatí na omyl, že je naopak sám podle §u 871 obč. zák. práv z omylu, do kterého uvedl žalobkyni ve příčině uschování sporných akcií. Za toho stavu dovolací soud sdílí právní názor prvního soudu, že žalovaný vydáním depositního listu převzal vůči žalobkyni podle §u 957 obč. zák. povinnosti jemu

podle §§ 961, 964 a 965 obč. zák. příslušející a že je proto povinen nespecifikované akcie podle žalobního žádání žalobkyni vydati. Ostatně odvolací soud, když vycházel z právního předpokladu, že se mezi stranami neuskutečnila schovací smlouva, byl by nepochybil v tomto případě po právní stránce svým úsudkem, že se mezi stranami uskutečnila aspoň smlouva o uznání tím, že dovolatel svůj závazek ku vrácení akcií uznal a že žalobkyně uznání to přijala. V této věci však uznání, o němž mluví odvolací soud, nemá konstitutivního významu, jaký by mělo, kdyby se vydáním depositního listu neuskutečnila bankéřská smlouva uschovací ohledně akcií převzatých žalovaným ústavem prostřednictvím Milana S-a. V tomto případě projevuje se odvolacím soudem zjištěné uznání, obsažené ve shora uvedených dvou dopisech, jako právní doznání, totiž jako jednostranné prohlášení, mající v rozepři význam volně hodnotitelného důkazu. Poněvadž jde jenom o mimosoudní, hmotně-právního účinku nemající doznání, není zapotřebí vyvracetí dovolatelovy ostatně v doslovu řečených dopisů opory nemající vývody, že žalobkyně dopisem ze dne 18. června 1925 ve skutečnosti odmítla dovolatelovu ofertu.

Čís. 6053.

Ustanovení §u 440 obč. zák. jest použití i tehdy, střetlo-li se vlastnictví knihovni s vlastnictvím naturálním. Byla-li táž nemovitost prodána dvěma různým osobám, přísluší přednost té, jež dříve zažádala o knihovni vklad vlastnického práva. Ustanovení §u 440 obč. zák. není v tomto případě vyloučeno tím, že věděl knihovni vlastník o dřívějším neknihovním převodu téže nemovitosti. Předpisu §u 1500 obč. zák. nelze tu použiti.

(Rozh. ze dne 20. května 1926, Rv I 790/26.)

Max K. koupil na podzim roku 1920 od Marie M-ové usedlost čp. 2 v L. a zavázal se, že dodrží pachtovní smlouvu, uzavřenou svého času mezi Marií M-ovou a žalovaným, podle které měl žalovaný tuto usedlost pachtovánu na dobu až do 1. října 1922. Žalobce koupil usedlost od Maxe K-a trhovou smlouvou ze dne 9. září 1925 a byl na základě této smlouvy dne 17. září 1925 v knize pozemkové obce L. zapsán jako vlastník usedlosti. Žalovaný však neodevzdal žalobci v jeho držení stavení čp. 2 v L. s hospodářskými budovami a dvorem k němu náležejícími, ač k tomu byl vyzván, ba uložil v obytných místnostech tohoto stavení brambory a řepu, sklizené na vlastních pozemcích. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na žalovaném, by odstranil ze světnice žalobcova domu čp. 2 v L. brambory a řepu, jež do nich uložil a by stavení čp. 2 v L. se všemi budovami vyklidil a žalobci odevzdal. Žalovaný namítl, že on jest pravým vlastníkem usedlosti čp. 2 v L., a tedy také sporného stavení s hospodářskými budovami a dvorem, poněvadž tuto usedlost jemu Max K. prodal již koncem roku 1920 nebo začátkem roku 1921 za pevně smlouvenou kupní cenu, kterou mu žalovaný také